

nutrina, opna zbilje

goran babić

Tri kuharice,
tri debele kuharice
u kuhinji bolnice.
Gule krumpir.
Mnogo je umobolnih
koji jedu krtole
kao da vole jelo.
Jedan je liječniku
pregrizao grlo,
a sad čeka pire.

Jedno bolesno djevojčice
od 18 godina
u kužini pomaže.
Ijušti ljuske.
Mirna je i tiha,
nježna, prelijepa;
boluje od neizlječive
(povremene) potrebe
za muškima, za njim.
Tad bježi iz ludnice
i nasrće neutaživo,
požudno, na sve
što je jebno, što je
kurato.
Kuharicama je dosadno,
krumpiri su kao dani,
slični, jednaki. Doma
ih, možda, čekaju muževi.
Debele su i već stare,
nožne vene na
jugovini stežu. Kad
stignu kućama valja
spremiti večeru. Već
davno nitko ih nije
uštinoo za dupe.

Gledaju malu; prošil
put kad kidnu
našlo ju je i gomili
pijanlih, i golih.

Najdeblja, značajno,
drugim dvjema
namigne i počne, k'o
slučajno, o burnoj
svojoj, prošloj, noći
pričati. Kako ju je
neznanac ševio,
znojnu i potnu,
vruću, raširenu.
Druga dometnu svoju;
i ona se kao time zdušno
bavila. Treća će noćas.
Zaurla mala,
zaurla i jurne
u blok među debile,
idiotu, trgajući
u trku rublje sa sebe.
Otvori i uđe među
bezumne, bezimene;
tu nestane, pod hrpom
suludih jebača.
Jedva su je izbavila
medicinska braća.

Sad opet, kao prije,
gnječi krumpir
među gojnim,
među gnjusnim,
čije lice nije upamtila,
kao da ga nije.

jegulja, svetioničar

rajko lukač

Mihalu Ramaču

1.

u mreži
svježi elektricitet
u magnetnim talasima
u paučini

na pučini
alasila u šaci
crna u oskudici na udici.
na dnu brodicu u soli sred ulja

obrva na plhtijastom ogledalu
ljigava sjenka na molu
(šape? repa? rebra?)
opružena preko knjige ispržena
srp u grču potkova srebra

u gozbi apostola
ukusan otrov/slana kravata
oko vrata bogova i samoubica

2.

klupko jegulja
svezanih u gordijev čvor
na stolu u glinenoj posudi
na tajnoj večeri

zamahnuo sam
(mačem? brijačem? bičem?)
rasekao kazaljke na zidu
hrastove grud' stola
(kostur stable)

sitno isjeckao čvor
zid luk i hljeb i već jedem
razvezanu crnu svjetlost
pramen tame
pepeo

kapi
katrana
žive vina
iscijedene iz
spiralnog tijela
prinosim licu
pijem

(pijem?)

prevaspitava- nje

zoran m. mandić

(PRO)SIPANJE MOZGA

Ponirem kroz one dubine
koje same nastaju
otvaranjem glave
i ne prestaju da zuje u
ušima
kao znak za uzbuću
kao propali znak koji se
umorio
opominjući te
Propadam, letim
s nogama okrenutim suncu
i čvrsto sklopjenim zbima
(ustima)
da mi ne ispadne duša
da mi se ne prospe mozak
I ko zna koliko ću tako (pro)padati
s mozgom koji može da mi ispadne
svakog trena
i razmaše se u mraku.

KLAVIR

Je
igračka i opasna stvar
od nežne ebonovine i raskošnog laka
Zvuk bez dobrog odela ne postoji
Njegova rika dopire iz njegovog
zavjora
njegova infektivna priroda
deli se na intelektualnu i fizičku
infekciju

PREVASPITAVANJE

Sipaju nas
iz jednog kotla u drugi
kao dobro skuvani vazduh
i uče toploti
(njenim neizdrživim stanjima)
Od pega na licu stvaraju nam se
mehurići
pomoću kojih letimo i koji nas
suprotstavljaju gravitaciji
Letimo iznad bazena i uvala
letimo kroz nekuvani vazduh
i imamo svoje balone napravljene
od kotlova
za presipanje i prevaspitanje
Naš najbliži susjed
Zemlja
zatvorenih usta nas posmatra i
ne meša se

rečenična osoba

marijan naklć

PENALNI SONET

*Jutarnja erekcija penisa bude tako snažna
da zrak popuca i poprimi – kao i
perorezom podijeljena javnost
oblik teksta tipkanog s prorijedom.*

*Tada je gledati kao preskakati male jarke
i iscrpljen stići do predmeta promatranja.
A svako kazivanje kiša ispire
i ono je govorenje u prazno.*

*I ptice lete bočno
u pravcu tipkanja na pisačem stroju,
pomiču biračevo raspoloženje uljevo.*

*Jutarnja ejakulacija penisa bude tako obilna
da ispuni vrijeme do podneva,
šutnju i svako obećanje dopola.*

DOBAR DAN

*Dobar dan su prazne riječi
što se lako ispune perjem
da postanu dva jastuka
koja tjeraju lingviste
danju na spavanje.*

RAZGOVOR HANSA ARPA S TRISTANOM TZAROM

*Razgovor počinje teći,
Oni obuvaju gumene čizme.
Bujica riječi plavi mjesto.
Oni razgovaraju ali izgledaju
Kao da odjeveni stoje u kadi koja se puni vodom.
Onda se udaljuju od teme prema okolnom drveću
da bi se vratili na nju zajedno s lišćem.
Ako ne mogu naći pravu riječ
oni se služe lišćem.*

DEUTSCHLAND

*Biti obrijan i očišan, biti obrazovan i pristojan je Deutschland.
Moralist koji otire sa sebe zrak je Deutschland.
Deutschland je cipela bjelija i tješnija od prijateljstva.
Proširiti odontologiju komadom flanela je Deutschland.
Izjednačiti visinu cijena s visinom tonova je Deutschland.
Deutschland je brijanje dlaka i dlačica za koje zapije razgovor.
Zeleno je Deutschland.
Grana drveta, medicine je Deutschland.
Deutschland je toliko produženo radno vrijeme da nalikuje žici.
Zarada okrugla i velika kao penis je Deutschland.
Blatobran je Deutschland.
Deutschland je Deutschland.*

REČENIČNA OSOBA

*Osoba o kojoj se priča
nije od mesa i kostiju.
Ona je sastavljena od rečenica
koje se redaju jedna ispod druge.*

*Ta rečenična osoba je žaluzina
kojom pripovjedač manipulira.
Tako se on zaštićuje od sunca.*

zmija

dragoljub jeknić

I

*Svakodnevno je na istom mestu, pored
šiljatog kamena u urvini: odmara srce
na repu.*

*Okolo: bojažljivo njuškanje malih
senki, tanana preda nekih podzemnih
trava.*

*Na bat naših koraka po tvrdom, po kame-
nu, ne zatvara oči otvorene od prapočet-
ka. I ne prestaje skrupčanim celim te-
lom sisati mleko podnevnog, sažetog
sunca.*

*Čuje: govorimo o istim suštinama – o ka-
menici, zvezdi, smrti, a s prezirom što
ništa ne razumemo nikada nećemo znati,
zašušti šarama, napeta kao harfa, luka
svesti.*

II

*Kako postati prijatelj mesecu i njenom
griu?*

Zubu u njenoj glavi?

*Kako saznati geometriju njenog unutraš-
njeg kretanja?*

*Kako se pretvoriti u zrnca peska, u atom
prašine, u komadić sivog kamena i prikras-
ti se njenom ćutanju?*

*Kako zaviriti u predeo njenoga pamćenja
ili zaborava?*

*Kako joj u staklastom oku videti bistrinu
iskona i žilac svih žilaca?*

*Kako pojmiti njeno talasanje i pomiriti
u sebi protivurečnosti mora i kopna?*

III

*Dovoljna sebi samoj,
kao more i kao obala,
kao zlato, dijamant i sjaj,
kao reč napeta i pukotina napete reči,
lepota stalna,
neprolazni oblik*

*gde je, ipak, sada, dok leži, dok je
stena gladi svojom vrućom senkom, dok je
gledam smirenu, ravnodušnu kao otisak, kao
biće otiska?*

Gde je, ipak, sada?

*Da li u sebi, u svome telu, u svakoj
tački svoje telesne geometrije, ili u
snovidenjima nepojamnim, u vremenu nekom
odmetnutom od našega uma?*

IV

*Kamen koji sam podigao rekao joj je
nešto. I drvo u mojim rukama govori
joj.*

I beži, poliuspravljena.

Zapliva niz prašinu.

Jezikom palcajući održava ravnotežu.

Okolo nje se neka mukla svetlost događa.

Štap koji joj pritisne glavu udarcima

repa tera da proliza.

Umire dugo.

*Sve dok ne dođu mravi, pitomi, bešumni,
od detinjstva čuvari čistote predela.*